ER GÜNT"

ul

nid

nime võtnud
tanud näidendi

sorti. Üks neist
g Blue". Selle-
juba tegutses.
e teise roosi
„Peer Günt".
es hiljem, vas-

on raske laule

ki imestunult.
ühed ja samad
ja viski. Polii-
Albumi võime
the nädalaga."
e muusikukar-
e?

„Mina olin hauakaevaja, vastas Nikki süngelt. „Mina töötasin vorstivabrikus," sekkus Twist Twist. „Ka mina töötasin samas kohas, lisas Sootz, „külmutuskambris."

Nii et ametid surnuaial ja vorstivabrikus olid heaks kooliks heavy metali mängimiseks?

„Jah. See andis aluse.

Nii, huumoriga pooleks, tutvustab inglise hardrocki ajakiri „Metal Hammer" oma viimastes numbrites soome ansamblit „Peer Günt".

Meie rockihuvilised saavad „Peer Günti" kuulda-näha 24. ja 25. oktoobril Tallinna Linnahalli jäähallis, kus esinetakse koos „Gunnar Graps Grupi" ja „Kolumbus Krisiga".

Marika Makarova

KLUBI ESIIDIUMIS

s järjekordne
koosolek, kus
leeme:
88 kokkuvõte
R ettevalmista-

suunad
sika olukorrast
olukord, vas-

tava osakonna moodustamine
5. Infolehe olukorrast ja tellimisest järgmiseks aastaks
6. Klubi liikmepileti kaotamisest
7. Ansambel „Velikije Luki" kahe liikme väljaheitmisest
8. Klubi aktiivliikme staatuse määramine
9. *Jooksvad küsimused*

Kiretult soomlaste kirgedest

Kui „Filthy Rich" koos ilusa trompetimängijannaga lavale jõudis, oli pool publikust juba ära läinud... Show kaks esimest vaatust panid tõsiselt proovile nii nägemise kui tagumise, nii kõrvad kui karvad. Ükskõik kui suured kired, hirmud ja põlgus väikekodanluse vastu (hihi!) laval askeldavate inimeste hinges ka ei möllanud, ei leidnud see kuidagi väljundit publikuni. Mahtava, mutta huono. Oli kiretu ja piinlik. Ja pime. Võimalik, et etendused oleksid palju võitnud, kui nad oleksid toimunud klubisaalis, varietees või näiteks magamistoas. Linnahalli suurel laval hajus kõik halli igavusse.

Ja siis lõpuks tulid lavale pillimehed. Kes vastu olid pidanud, vist ei pettunud. Härra Tolonen hammustas päris valusalt, kuigi stuudiomuusikuna on ta põnevama käekirjaga. Ka delikaatselt tahaplaanile hoidunud Pekka Tegelmann pani oma ainukese soologa end maksma. Pööras rahvale selja ja kõrvetas. Uhkelt. Soome muusikud nägid kõvasti vaeva peletamaks lavalt ära internatsionaalset abi-trompetimängijannat (kes oli küll ilus, kuid kas loll või kurt) ja veel ühte tuututajat. Kahju, et Kerstenbecki kohal polnud, tema oleks nendega hakkama saanud. Tal on kogemusi.

Ei tahaks küll õel olla, aga üks üldiselt inimlik seisund pole laval olemiseks just kõige parem variant — soome keeles on see vist krapula.

Jaanus Nõgisto

Kes on JOANNA STINGRAY?

Moskva rockgrupi „Mašina Vremeni" basskitarrist Aleksandr Kutikov, kes naases hiljuti Ameerikast, avaldas arvamust, et välismaal äkitselt moodi läinud nõukogude rocki ümber askeldavad üldiselt juhuseotsijad ja hädavaresed. Muidugi mõista ei kuulu Bryan Ano nende hulka. Nii suuri tähti on vähe. Bryan Ano külastab korrapäraselt paari kuu takka NLi, kolab mööda kontserte ning haub igasuguseid plaane (näiteks Moskva rockgrupi „Zvuki Mu" plaadi väljaandmine Inglismaalt jpm.). Viimati nägin ma teda Moskva rocklaboratooriumi festivalil: Bryan Ano oli kergelt pettunud, et teda ei tuntud ära, samal ajal kui „Bravo" solistilt Žanna Aguzarovalt nuiasid austajate hulgad autogramme. Jah, lugupeetud rocki ebajumalad, ega see pole siin Lääs!

Tekkinud olukorrast püüavad kasumit lõigata mitmes kaliibris tegelased. On täiesti võimalik, et ka eesti pillimeestel ja mänedžeridel tuleb nii mõnegagi neist millalgi kokku puutuda. Peame meeles, et kõige väljapaistvam nõukogude rocki metseen välismaal on Joanna Stingray.

1986. a. suvel laskis välja väike sõltumatu firma, kes ei ole haaratud suurte kompaniide turuvõitlusest, topeltplaadi eksootilise nimetusega „Red Wave" (Big Time Records, California). Albumis oli Leningradi rockiklubi neli bändi, kellest igaüks täitis ühe plaadipoole. Need olid „Akvaarium" „Strannõje Igrõ" „Kino" ja „Alissa". Meie suureks õnneks ilmus plaat perestroika alguse ajal, mil huvi muusika vastu võttis materiaalsed vormid ning lõi sellele teatud baasi. Plaadi väljaandmise mõte kuulus Joanna Stingrayle, kes valis lood välja ning toimetas need välismaale. Aga kõigest sellest rääkigu parem ta ise.

Tänu juhusele õnnestus mul Joanna Stingrayd intervjueerida kaks korda. Esimene oli 1986. a. suvel, õige pea pärast „Red Wave'i" ilmumist ning teine selle aasta juunis, kui Stingray viibis Tallinnas. Intervjuudest saadud muljeid ma kasutangi ameeriklannast produceri portree loomisel.

„Ma olen sündinud Los Angeleses," räägib Joanna, kes laskis oma esimese LP välja 1982. a. ühes sõltumatus firmas. 1984. a. sattus ta NLi ning kohtus kohe Boriss Grebenštšikoviga. „See tutvus muutis paugupealt minu maailmanägemist. Varem ei suutnud ma nähtusi haarata. Vastavalt sellele olid ka minu laulud surutud kitsastesse raamidesse. Kohtumine Leningradi rockmuusikuga avas mu silmad — on olemas teistsugune elu ja ellusuhtumine. Vaatamata võõrkeelsele tekstile avaldas tema muusika mulle sügavat mõju ning ma otsustasin jagada seda avastust oma kaasmaalastega."

Joanna Stingray vaimustus sattus ajaliselt ühte ametliku nõukogude rocki ilmumisega maailmaareenile — „Live Aidil" esindas meie maad Moskva „Avtograf" Nagu oligi oodata, vastas „Avtograf" täiesti sellele kujutelmale, mis eksisteeris nõukogude rocki suhtes: see oli steriilne sekundaarne muusika, parajalt profilt maha leierdatud, kenalt külm ja lüüriliselt romantiline, erilise veenvuseta oma eluõigustes. Pole ime, et Joanna sõbrad irvitasid õelalt: kas see ongi seesama vene rock, mida sa pead suureks avastuseks? Nii tekkiski mõte tutvustada Ameerika vaatajaskonnale meie põrandaalust rocki. Nagu ütles Stingray: „Ma olin täiesti veendunud, et kui pöörduda võimude poole, siis meile kas öeldakse ära või võtab asjaajamine aastaid. Aga meil oli kiire. Seetõttu veeti lindid välja illegaalselt ning plaat anti välja ilma NLi loata."

Sel ajal, kui Stingray lausus neid sõnu — ta oli parajasti siin koos grupiga „UB 40" — valmistuti võimupüramiidis juba tema järgmiste viisade äraütlemiseks ning ajalehes „Komsomolskaja Pravda" ilmus artikkel „Krasnaja volna na mutnoi vode", mis mustas Joanna Stingrayd kui nõukogude rahva vaenlast ja provokaatorit. Artikli all seisis pseudonüüm, aga autor ei varjanud ennast. See oli Mihhail Sigalov (muide ROCK SUMMERi külaline koos ansambliga „Dialoog". Oma tegu motiveerib ta sellega, et sai veel mahedalt öeldud, toimetus kavatses asja valgustada veel hullemini ning tema isegi olla päästnud olukorra.). Suhted Moskvas on meie arusaamade jaoks väga keerulised, jäägu nende endi südametunnistusele, kes keda päästab või uputab ning mil kombel.

Sel ajal, kui rahvavaenlast Stingrayd ei lubatud NLi, vallutas „Red Wave" Ameerikat. Loomulikult ei unistanudki keegi sattuda TOP 40sse, aga kolledžite oma raadiojaamade abil (need tavaliselt toetavad uut, alternatiivset ning muud mittekommertsmuusikat oma kuulajate tarbeks) osutus plaat konkurentsivõimeliseks. Siis aga vallandus teine laine. Mitte üksnes punane, vaid gorbalik, mis tõstis huvi keskmesse nii meie rocki kui ka kõik NLiga seotud. Grebenštšikovi pildid ilmusid soliidsetes väljaannetes nagu „Rolling Stone" suured kompaniid tegid ettepanekuid anda tema plaate välja Euroopas, Austraalias jm. Stingray andis ühe intervjuu teise otsa ning muutus nõukogude rocki konsultandiks.

Joanna sidus end meie muusikaga ka perekondlikult. Kui tema endine tegevus oli kaunihingeliselt perestroika käigus rehebiliteeritud ning ta võis jälle meid külastada, läks ta mehele Leningradi grupi „Kino" kitarristile Juri Kasparjanile.

Suleme peenetundeliselt silmad selle ees, et Joanna ei ole seni lugenud läbi mitte ühtegi raamatut ja ei tea mitte ühtegi kirjanikku, isegi mitte ameerika omi. Võtame arvesse, et Ameerika ettevõtjad ei löö meid oma eruditsiooniga. Joanna peab ennast ameerika noorsoo tüüpiliseks esindajaks, kes sai hariduse 70ndatel aastatel, kui tegutseti põhimõttel „Me võitleme hariduse vastu ning oleme saavutanud suurepäraseid tulemusi," nagu ta ise kurvalt naeratades ütleb. Nii et nüüd selgitab talle Ameerika ajaloo peatükke tema Leningradi mees, kes on võtnud nõuks abikaasa silmaringi laiendada. Ning Bryan Ano peab Joannaga nõu edasiste punaste projektide suhtes.

Nikolai Meinert

Joanna Stingray koos oma abikaasa Juri Kasparjaniga.

ZEPPELIN

NDISEKS

Carol Clerk

.ed Zeppelini"
naks, kui nad
Zeppelini" le-
nmer Of The
poolest hirmu-
Raamat ise on
guga seiku, ju-
atjaskonna en-

ihtsalt maha,"
„Ja tema väl-
veidi liialda-
sas mõne muu
oli see „The
els". Ma pole
teda kohtama
neel. Jimmyga
Kui ma peaks
a, võib ta mul-
tame kogu asja

s saada, mida
l teeb.

ua väga head
„Maailm on
valmis 1972.
utit. Auhindu
Arvan, et too
elliste lugude,
Achilles' Last
r" ja nüüd siis
neeleolus ning
ada väärikuse
i loe end hevi-
a ka hardrocki
mitusse kuulu-
liituda vanade
ole ma majan-
hulgal soori-
asju õigesti ja

targalt ajan, ei kutsu mind keegi kaasa lööma."

(Lõpp)

Ja veel mõned entsüklopeedilised andmed ansamblist, koostajaks Avo Adami.

Moodustati Londonis 1968. aasta sügisel nime all „THE NEW YARDBIRDS" endise „THE YARDBIRDS" kitarristi Jimmy Page'i poolt. Esimene esinemine toimus sama aasta 15. oktoobril. „LED ZEPPELINina" (nime soovitas The Who" trummar Keith Moon) mängiti muutumatus koosseisus kaksteist aastat. Ansambli laialiminekust teatati ametlikult detsembris 1980. Koosseis: **ROBERT PLANT** (sündinud Robert Anthony Plant, 20. augustil 1948 Bromwichis, Staffordshire) — laul, suupill, **JIMMY PAGE** (sündinud James Patrick Page, 9. jaanuaril 1944 Hestonis, Middlesex) — soolokitarr „Gibson Les Paul" taustalaul, **JOHN PAUL JONES** (sündinud John Baldwin, 3. jaanuaril 1946, Sidcupis, Kent) — basskitarr „Fender Precision" klahvpillid, taustalaul, **JOHN „BONZO" BONHAM** (sündinud John Henry Bonham, 31. mail 1949 (mõnedel andmetel 1948) Redditchis, Worcestershire, surnud 24. septembril 1980 südameseiskumise tagajärel, mille põhjuseks alkoholi liigtarvitamine) löökriistad, taustalaul.

Albumid: „Led Zeppelin" (Atlantic) jaanuar 1969 (SD 8216), „Led Zeppelin II" (Atlantic) oktoober 1969 (SD 8236), „Led Zeppelin III" (Atlantic) oktoober 1970 (SD 7201), „Led Zeppelin IV" (The Runes Album) (Atlantic) november 1971 (SD 7208) „Houses Of The Holy" (Atlantic) märts 1973 (SD 7255), „Physical Graffiti" (SwanSong) veebruar 1975 2 LP (SS2—200), „Presence" (SwanSong) aprill 1976 (SS 8416), The Song Remains The Same" (SwanSong) 1976 2 LP (2SS—201), „In Through The Out Door" (SwanSong) august 1979 (SS 16002), „Coda„ (SwanSong) 1982 (790 051—1),

Robert Planti soolo LPd: „Pictures At Eleven" (SwanSong) 1982 (SS-8512), „The Principle Of Moments" (SwanSong) 1983 (790 101-1), „Shaken'N'Stirred" (Atlantic) juuli 1985 (790 265-1), „Now And Zen" (Atlantic/Es Paranza) 1988 (790 863-1), kollektsionääridele väljalastud kogumik-LP Ameerikas, „Little By Little" (Atlantic/Es Paranza) jaanuar 1986 (790 485-1).

Jimmy Page'i soolo LPd: „Special Early Works, Featuring Sonny Boy Williamson" (Springboard) (SPB-4038), „Death Wish II" (SwanSong) 1982 (SSK 59415).

John Paul Jonesi soolo LPd: „John Paul Jones" (Windfall/CBS) 1973, Jones" (Windfall/CBS) 1973, „Scream For Help" Atlantic 985 (80190-1).